

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/366/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5911206674
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5911206674.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľov: 1/ U. D., nar. XX.X.XXXX, bytom G. D. č. XX, 2/ V. D., nar. XX.X.XXXX, bytom G. D. č. XX, obaja právne zastúpení Advokátskou kanceláriou FIAČAN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom M. Pišúta 936/16, Liptovský Mikuláš, IČO: 36 861 251, proti odporcovi: U. P., nar. XX.X.XXXX, bytom G. D. č. XXX, právne zastúpený JUDr. Martinom Kováčikom, advokátom, so sídlom B. O.. XXXX, Y. M., v konaní o zaplatenie sumy 50.000,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 9C/5/2012-192 zo dňa 16. júla 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

o d ō v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne navrhovateľom 1/ a 2/ ako solidárnym veriteľom sumu 50.000,- Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne z tejto sumy od 27.10.2011 do zaplatenia. Zároveň im priznal náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 1.500,- Eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 4.551,11 Eur. Odporcovi uložil povinnosť trovy konania zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľov. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že navrhovatelia (v odôvodnení rozsudku okresného súdu nesprávne označení ako odporcovia) dňa 26.7.2011 spoločne a nerozdielne na základe ústnej zmluvy o pôžičke požičali odporcovi sumu 50.000,- Eur, pričom následné uzavretie písomnej zmluvy o pôžičke, bolo iba potvrdením skutočnosti, že táto pôžička bola reálne poskytnutá. K jej poskytnutiu došlo vložení sumy 66.000,- Eur na účet Ing. X.. Za logické a pravdepodobnejšie vyhodnotil tvrdenia navrhovateľov, že ich dcéra R. L. mala viacero dlhov a z finančných prostriedkov vo výške 61.000,- Eur bola suma 11.000,- Eur poskytnutá odporcovi za účelom vyporiadania záväzkov ich dcéry počas trvania ich partnerského vzťahu. Pokiaľ potom odporca tvrdil, že suma 66.000,- Eur pozostávajúca z finančných prostriedkov zabezpečených navrhovateľmi vo výške 61.000,- Eur a zo sumy 5.000,- Eur, ktorú zabezpečil samotný odporca, sa týkala úhrady dlhu, ktorý mala mať dcéra navrhovateľov voči U. E., táto okolnosť nemá nič spoločné s písomnou zmluvou o pôžičke. Za nelogické a iracionálne považoval tvrdenie odporcu, že písomnú pôžičku uzatvoril s navrhovateľmi za účelom požičania si ďalších finančných prostriedkov vo výške 50.000,- Eur nad rámec už bezprostredne predtým vložených finančných prostriedkov vo výške 61.000,- Eur na účet Ing. X., keď v tom čase mal vedomosť o tom, že navrhovatelia s problémami zohnali sumu 61.000,- Eur. Za spochybňujúcu pravdivosť tvrdení odporcu považoval aj skutočnosť, že navrhovatelia mali odmietnuť finančné prostriedky odovzdať U. E. ako veriteľovi ich dcéry R. L., ale tieto vložili na účet Ing. X.. Pokiaľ by mali v úmysle uhradiť dlh svojej dcéry, tak by rozhodne predmetnú sumu odovzdávali k rukám jej veriteľa U. E.. Dcéra navrhovateľov, ktorá bola pri vkladaní finančných prostriedkov na účet Ing. X., by ich upozornila, kto je jej veriteľom a komu majú peňažné prostriedky odovzdať. Vychádzajúc z týchto skutočností za presvedčivejšie považoval tvrdenie navrhovateľov o ich úmysle poskytnúť odporcovi pôžičku s tým, že na jeho pokyn peniaze vložili na účet Ing. X.. Následne bolo vymazané záložné právo na nehnuteľnosť odporcu zriadené práve Ing. X.. Skutočnosť, že predmetná pôžička nebola odovzdaná k rukám odporcu nemala

vplyv na plnenie pôžičky ako reálneho kontraktu. Na základe dohody účastníkov zmluvy bola pôžička plnená vložím na bankový účet tretej osoby ako miesta, kde má byť predmet pôžičky prevedený a došlo tak k odovzdaniu finančných prostriedkov.

Navrhovateľom priznal súd aj úroky z omeškania, keď mal preukázané, že odporca bol povinný vrátiť predmetnú pôžičku najneskôr do 26.10.2011, teda dňom 27.10. sa dostal do omeškania. Pri určení výšky úrokov vychádzal z ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľom ako účastníkom v konaní úspešným priznal právo na ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že záver okresného súdu o existencii ústnej zmluvy o pôžičke, na základe ktorej mu navrhovatelia mali požičať sumu 50.000,- Eur vychádzal zo skutkových okolností, ktoré účastníci konania netvrdili. Títo poukazovali na písomnú zmluvu o pôžičke. Z vykonaného dokazovania však bolo nepochybné, že medzi účastníkmi neexistovala vôľa uzavrieť písomnú zmluvu. Ďalej namietal, že nebolo preukázané odovzdanie finančných prostriedkov navrhovateľmi jeho osobe. V písomnom znení zmluvy sa iba uvádza záväzok, že mu v budúcnosti poskytnú finančné prostriedky. Pokiaľ okresný súd považoval za plnenie z tejto zmluvy vloženie sumy 66.000,- Eur navrhovateľmi na účet svedka X., takýto spôsob plnenia zo zmluvy nevyplýval. Rovnako v konaní nebolo preukázané, že by z jeho strany bol daný navrhovateľom pokyn na vloženie finančných prostriedkov na účet svedka X.. Za nenáležité považoval poukazovanie okresného súdu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky o plnení záväzku aj úhradou na účet osoby odlišnej od účastníkov záväzkového vzťahu. Nebola preukázaná existencia dohody medzi účastníkmi konania a vlastníkom účtu svedkom X. o takomto spôsobe poskytnutia finančných prostriedkov navrhovateľov odporcovi. Na záver uviedol, že okresný súd sa nezaoberal skutočnosťou, že finančné prostriedky vložené na účet svedka X., tento následne navrhovateľom vrátil, čo bolo nepochybne preukázané aj písomným potvrdením a následne dlh uhradil priamo U. E.. Navrhovatelia takýmto postupom chceli zaplatiť dlh dcéry voči E.. Za absurdné označil tvrdenie navrhovateľov, že chceli uhradiť dlh za jeho osobu, keď vedeli, že už sa s ich dcérou rozišiel.

Navrhovatelia vo vyjadrení k odvolaniu odporcu žiadali rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázali na to, že uzavretie písomnej zmluvy o pôžičke medzi účastníkmi sporné nebolo. Okresný súd sa dostatočne vysporiadal aj s otázkou ich ústnych prejavov, ako aj následným plnením zo zmluvy o pôžičke odporcovi. V tejto súvislosti boli vykonané dôkazy, z ktorých tieto závery vyplývajú.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a podľa odseku 2 tohto zákonného ustanovenia vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Námietka odvolateľa o nesprávnom postupe okresného súdu, ktorý pri prejednaní veci nevychádzal z tvrdení účastníkov konania, ale sám si ustálil existenciu ústnej zmluvy o pôžičke, nie je dôvodná. Účastník konania je povinný v podanom žalobnom návrhu pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovoláva, musí byť z neho zrejmé, čoho sa domáha (§ 79 ods. 1 O.s.p.). Z hľadiska náležitostí návrhu na začatie konania, uvedenie týchto skutočností musí byť urobené aspoň takým spôsobom, aby umožňovalo posúdenie totožnosti veci. Súd však prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.).

Súd pri formulovaní svojich skutkových záverov o existencii ústnej zmluvy o pôžičke z týchto zásad nevybočil, naopak vychádzal z dôkazov a vyjadrení účastníkov vykonaných v rámci konania, na základe ktorých ustálil tieto skutkové závery. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že došlo k podpísaniu listiny označenej ako zmluva o pôžičke zo dňa 26.7.2011. Okresný súd však ustálil, že uvedená listina potvrdzuje reálne poskytnutie finančných prostriedkov navrhovateľmi odporcovi. Odporca poskytnutie finančných prostriedkov, či už na základe tejto zmluvy, prípadne na základe inej zmluvy o pôžičke spochybňoval. V tejto súvislosti mu však možno prisvedčiť, že nebola preukázaná existencia dohody medzi ním, navrhovateľmi a Ing. X. o tom, že miesto plnenia pôžičky, ktorú poskytnú navrhovatelia odporcovi, bude práve účet Ing. X.. Naopak v konaní bolo predložené písomné potvrdenie opatrené podpismi navrhovateľov v rade 1/ a 2/ o tom, že im Ing. X. vložené finančné prostriedky vrátil (č.l. 88

spisu). K tejto okolnosti bol aj Ing. X. vypočutý a vrátenie týchto finančných prostriedkov potvrdil. Okresný súd túto okolnosť opomenul a bližšie sa ňou nezaoberal.

Podľa názoru krajského súdu ide o právne významnú skutočnosť, ktorú bolo potrebné zohľadniť a vyhodnotiť v kontexte ostatných vykonaných dôkazov pre posúdenie dôvodnosti nároku navrhovateľov na vrátenie finančnej sumy vo vzťahu k odporcovi. Navrhovatelia tvrdili poskytnutie pôžičky odporcovi uhradením finančných prostriedkov na účet Ing. X., následne opatrili svojim podpisom písomné prehlásenie o vrátení týchto finančných prostriedkov Ing. X.. Ing. X. vo svojej výpovedi uviedol, že nechcel prijať tieto finančné prostriedky priamo od navrhovateľov a „vrátil“ im ich prostredníctvom U. E.. Týmito skutočnosťami sa okresný súd už ďalej nezaoberal a neskúmal, ako bolo v súvislosti s týmito finančnými prostriedkami ďalej nakladané. Táto okolnosť je však významná z hľadiska oprávnenosti nároku navrhovateľov.

Zmluva o pôžičke je tradične hodnotená, ako správne vychádzal súd prvého stupňa, za zmluvu reálnu, teda k jej uzavretiu nedochádza len na základe dohody zmluvných strán (účinným prijatím návrhu a uzatvorenie zmluvy), ale až skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi.

Z hypotézy hmotnoprávnej normy uvedenej v ust. § 657 Občianskeho zákonníka, ktorá vymedzuje obsah povinnosti tvrdenia a dôkaznú povinnosť veriteľa vyplýva, že v spore o vrátení požičanej čiastky majú navrhovatelia ako veritelia bremeno tvrdenia, že s odporcom ako dlžníkom uzavreli zmluvu o pôžičke, že dlžníkovi predmet pôžičky odovzdali a že dlžník požičané peniaze riadne a včas nevrátil. Na základe uvedeného bremena tvrdenia potom pre veriteľov - navrhovateľov vyplýva dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie, že zmluva o pôžičke bola uzavretá, a že na jej základe odovzdali odporcovi finančné prostriedky.

Ako už bolo konštatované v rámci prvostupňového konania bolo tvrdené odporcom a podporené aj listinnými dôkazmi ako aj výsluchom svedka X., že finančné prostriedky zo zmluvy o pôžičke, ktoré mali byť poskytnuté odporcovi uhradením na účet Ing. X., boli vrátené navrhovateľom. Bolo tak potrebné, aby sa prvostupňový súd zaoberal posúdením, či napriek tomu skutočne došlo k poskytnutiu týchto finančných prostriedkov odporcovi, preto rozhodnutie prvostupňového súdu je bez vyjasnenia týchto skutočností predčasné a krajský súd ho zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V ďalšom konaní v zmysle vyššie uvedených skutočností, prvostupňový súd doplní dokazovanie týkajúce sa spôsobu odovzdania finančných prostriedkov navrhovateľmi odporcovi, resp. ich vrátenia Ing. X.. Vec opätovne prejedná a rozhodne, v „novom“ rozhodnutí zároveň rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.